

Elkander aanvaarden is wel heel bijbels, maar niet altijd even gemakkelijk. Of moeten we soms eens anders naar elkaar gaan kijken?

Ieder heeft zijn tiki

Een tijd lang verkeerde ik in een vrij gesloten leefgemeenschap van christenen. Ik laat in het midden waar het was en wie het betrof. Je leerde er je medegelovigen kennen in persoonlijke gesprekken. En in wat anderen je over hen wisten te vertellen: van br. A moest je weten datí En de familie B. gedroeg zich zo, omdat ze nu eenmaal... Nadat iemand geprobeerd had mij zo enig inzicht bij te brengen in de diepste beweegredenen van een medebroeder, voegde ze er verontschuldigend aan toe: öJe moet maar denken: ieder heeft zijn eigen tik. En die tik ziet een ander meestal beter dan je het zelf doet!ö.

Kunnen lachen om jezelf en om anderen

Ieder heeft zijn tiki Dit is voor mij een belangrijk woord geworden. Het heeft me sindsdien geholpen om minder problematisch om te gaan met mensen waarvan ik soms diep in mijn hart denk: ook een vreemde vogel! Als je er zo een beetje relativerend om kunt lachen, kun je er ook mee leven. Een beetje lachen om mensen... Dat hoeft geen spotlach te zijn. Zo'n lach - glimlach staat wat vriendelijker en komt misschien dichterbij wat ik bedoel - kan iets met genade te maken hebben. Genade is goddelijke ruimte om in te leven. De genade is als een huis. Een huis waarvan God de deur voor je open doet. God neemt je zoals je bent, en daarin neemt Hij het kwade van je af. En zo veer je op. Wie van genade weet, kan om zichzelf lachen. En ook broederlijk glimlachen om anderen. Dat komt door de ruimte die Gods genade schept. Mensen die niet ruim ademen in de lucht van Gods genade, zijn dikwijls heel ernstige mensen. Genadeloze mensen zijn vaak bloedserieus. Ze wegen elk woord op een goudschaaltje. Elke daad wordt kritisch bekeken. Ze hebben geen andere keus. Dit is hun dilemma: of oppervlakkig zijn, of heel serieus worden. Wie van genade weet, heeft ruimte om in te leven, met zijn fouten en tekorten en eigenaardigheden en met zijn tik. En hij heeft in zijn hart die ruimte ook voor anderen.

Een mensenhart en een torenflat

Ieder heeft zijn tik... Zo'n uitspraak helpt ook om naar jezelf te kijken. Waarom zou ik geen tik hebben? Soms omdat ik in dienst van de Heer sta? Wat er allemaal een rol kan spelen in je dienst aan de Heer! Je bent een trouw huisbezoeker en een toegewijd pastor. Ze mogen je zelfs ø nachts opbellen. Naast veel liefde, kan hierin ook de behoefte een rol spelen om jezelf onmisbaar te voelen. Je bereidt je preken erg zorgvuldig voor. Uren zit je in je studeerkamer. Laten we aannemen dat de gemeente er zeer door wordt opgebouwd. Liefde tot het Woord zal in die studieactiviteit een belangrijke rol spelen. Maar misschien ook de neiging om voor de alledaagse kleinheid van het gemeentelven te vluchten in de grootsheid van Bijbelse gedachten? Zou een succesvol evangelist ook niet diep in zich iets hebben van een geslaagde vertegenwoordiger of een gedreven politicus? De diepe behoefte om mensen öover te halenö, öhen te bewerkenö, hen op een bepaalde manier öte bezittenö? Ik denk wel eens: een mens - ook een christenmens - heeft meer verdiepingen dan het hoogste flatgebouw. Er is wel iets in ons denken, voelen en geloven, of er zit wel een verdieping onder: een karaktertrek, on vervulde wensen, jeugdherinneringen, of gewoon een tik.

Mogen zijn zoals je bent

Van veel grote gelovigen uit de kerkgeschiedenis is bekend dat zij een tik hadden. Augustinus was ijdel. Hij belijdt zelf dat het zijn ik-gevoel streelde als mensen zichtbaar en hoorbaar genoten van zijn preken. Dat stimuleerde hem om nog beter te preken. Luther is in veel opzichten voer voor psychologen. De pastoor van Ars - een frans rooms-katholiek geestelijke uit de 19e eeuw die velen tot zegen is geweest - was een zonderling, zelfs özwakzinnigö. Ik heb christenen leren kennen waarvan velen zeiden dat ze övreemdö waren. Ik denk dat ze daarin ook gedeeltelijk gelijk hadden. Maar ondertussen waren ze in hun vreemdheid velen tot zegen en maakten ze onder burgerlijk ingestelde önormaleö christenen iets los. In zijn genade neemt God ons zoals we zijn. Hij schept ons ruimte om in te leven met onze karaktereigenschappen, onze gevoeligheden, onze herinneringen, onze vreemde tik. Wij willen mensen önormaalö hebben. Tussen twee haakjes: hebt u ooit een normaal mens ontmoet? En hoe beviel dat? God neemt een mens met zijn tik en gebruikt hem, zelfs met zijn tik. En zo wordt een mens normaal. Er zijn tikken die storend werken en een mens omlaag halen. Maar denkend aan Augustinus, Luther, de pastoor van Ars en sommigen die ik heb mogen leren kennen denk ik: er bestaat ook zoiets als een door God geheiligde tik.

